

POSTANOWIENIE

8 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 8 stycznia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku H.J.
z udziałem M.G. poprzednio J.
o podział majątku wspólnego,
na skutek skargi kasacyjnej M.G. poprzednio J.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Radomiu
z 26 września 2023 r., IV Ca 912/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy 2 700 zł
(dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

l.n

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 26 września 2023 r. Sąd Okręgowy w Radomiu, po rozpoznaniu w sprawie z wniosku H.J. z udziałem M.G. (poprzednio J.) zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Radomiu z 12 lipca 2022 r. w punkcie III w ten sposób, że zasądził od M.G. na rzecz H.J. 251 560,38 zł zamiast 185 510,38 zł tytułem dopłaty, płatne w dwóch ratach, pierwsza w kwocie 100 000 zł w terminie do 26 marca 2024 r. i druga w kwocie 151 560,38 zł do 26 września 2025 r., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia

terminu płatności, w punkcie V w ten sposób, że zasądził od H.J. na rzecz M.G. 85 107 zł zamiast 66 955,26 zł oraz od M.G. na rzecz H.J. 12 000 zł tytułem zwrotu nakładów

z majątków osobistych stron na majątek wspólny, oraz oddalił w pozostałej części obie apelacje.

Uczestniczka wniosła skargę kasacyjną, w której zaskarżyła postanowienie Sądu drugiej instancji w punkcie 1 w zakresie ustalenia wysokości dopłaty od M.G. na rzecz H.J. w kwocie 251 560,38 zł oraz zasądzenia od M.G. na rzecz H.J. kwoty 12 000 zł tytułem zwrotu nakładów z jego majątku osobistego na majątek wspólny. Uczestniczka wnosiła o uchylenie tego postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi wnioskodawca wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od uczestniczki na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń

umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano oczywistą zasadność skargi w związku z naruszeniem przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, tj. art. 622 § 1 k.p.c. oraz art. 684 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku o uwzględnienie wartości zadłużenia hipotecznego przy ustalaniu wartości nieruchomości, a także przepisy prawa materialnego, tj. art. 151 ust. 1 w zw. z art. 149 w zw. z art. 159 ustawy o gospodarce nieruchomościami w zw. z § 38 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21.09.2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego art. 33 pkt 2 kro w zw. z art. 45 § 1 i 2 k.r.o. Skarżąca niekonsekwentnie wskazała, że te same argumenty przemawiają za oczywistą zasadnością skargi, jak i są podstawą do sformułowania ewentualnie istotnego zagadnienia prawnego, co jest twierdzeniem wewnętrznym sprzecznym.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02; z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06).

W analizowanej skardze kasacyjnej nie wykazano tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W sprawie o podział majątku wspólnego małżonków, obejmującego nieruchomość obciążoną hipoteką zabezpieczającą udzielony małżonkom kredyt bankowy, sąd - przyznając tę nieruchomość na własność jednego z nich - ustala jej wartość z pominięciem wartości obciążenia hipotecznego, chyba że zachodzą istotne powody przemawiające za jego uwzględnieniem (zob. uchwały SN z: 25 lipca 2019 r., III CZP 14/19; z 28 marca 2019 r., III CZP 21/18; z 27 lutego 2019 r., III CZP 30/18; postanowienia Sądu Najwyższego z: 28 października 2020 r., IV CSK 50/19; z 11 sierpnia 2021 r., V CSKP 131/21). W pozostałym zakresie podniesione zarzuty stanowią jedynie polemikę z wykładnią przepisów prawa dokonaną przez sąd.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 2 pkt 7 w zw. z § 4 pkt 8 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2023 r., poz. 1964).

(M.M.)

[t.n]